

történt. Tizenkét óra öt perckor künn a Városligetben, odaát Budán s a legkülsőbb Ferencvárosban is minden gépkocsi és villamosvezető pontosan tudta az összeütközés legapróbb részletét, s a messze városszélen rohanó társaskocsikban utazó szerelők, lakatosok és hasonló mesterségbeliek hosszan tárgyalták a részleteket.

A közös mesterségbeli érdeklődés szikrája több mérföldnyi körzetben egyszerre villant föl, s áramkörébe kapcsolt minden érdekeltet.

•

Fekete ruhás, gyöngyös-főkötős öreg néni száll föl a társaskocsira. Fölsegíti egy hozzátartozója, de eltávozik, s ő egymaga utazik tovább. A következő pillanatban már ismerőse az egész kocsi. Mindenkiel szóba elegyedik. Elmondja egész élettörténetét. Megtudjuk, hogy nyolcvannégy éves, hét gyermeke volt, de csak kettő él. Egyik magas állású hivatalnok, egy dédunokája már menyasszony. Két foga van összesen, s most egyik unokáját megy meglátogatni. Hangosan nevet, beszél. Mulattatja az egész kocsit. Egyik állomásnál leszáll. A kalauz lesegíti. Függen szalad egyik mellékutca felé. Az egész kocsi közönsége meleg mosollyal integet utána.

1933. szeptember 29., péntek, 4. old.

A pesti utca

Öt-hatesztendős kislány nyitogatja-csukogatja az utcai telefonfülke üvegajtáját.

– Nem szabad, mert összetörik az üveg – figyelmezteti őt jóakarátúan egy úr.

A kislány rá se hederít. Tovább csapkodja az ajtót.

– Vigyázz, mert jön a rendőr és elvisz – próbálkozik hathatósabb érvekkel az úriember.

A kislány tovább nyitogatja-csukogatja az ajtót.

– Kinek a kislánya vagy te, mi az apád és hol van? – fakad ki végre dühösen az idegen úr.

– Rendőr – felel a kislány angyalian mosolyogva. – Ott áll a sarkon. Ide hívjam?

•

Láttuk az utcán, amint egy úr kivette szájából a fogsorát, s a mellényzsebébe tette.

Láttunk egy nőt, aki egyik kezén fekete, másikon barna színű kesztyűt viselt.

Láttuk, amint a társaskocsiban egy süldő lány lehúzta a lábáról az egyik cipőjét, s a jobb nagyujj környékén körömollójával egy kétpengős nagyságú darabot kinyírt a bőrből, majd az így megoperált cipőt újra fölhúzta a lábára.

Láttuk, hogy egy úr megcsókolt egy szemközt jövő fiatal hölgyet, majd egyetlen üdvözlő, köszönő vagy bármiféle szó nélkül folytatta útját. A fiatal hölgy szemrebbenés nélkül tűrte a csókot, s odábbállt. Mindketten úgy tettek, mitha most először és utoljára látnák egymást. Nem hittük el.

•

Budapesten a legtöbb ház kapualjában nyomtatott tábla figyelmeztet arra, hogy ott „a házalás és kintornázás tilos”. A kintorna már a múlté, az adásvevést régesrég apróhirdetések útján intézik el az emberek, a szegényeket pedig többnyire a szegénygondozó hivatalok elégitik ki. A kifüggesztett táblák tehát időszerűtlenek, fölöslegesek.

Újabb épült házakban már nem is igen látni ilyen szövegű táblát. Helyette ez a fölírás ékeskedik: „Ebben a házban gyermekeknek tilos játszani.”

Valamit csak el kell tiltani.

-i.

1933. október 13., péntek, 6. old.